

Міністерство освіти і науки України
Вінницький національний технічний університет

Дудар

**Методичні вказівки
до виконання самостійної
«Містобудування та територіальне планування»
для студентів спеціальності
192 «Будівництво та цивільна інженерія»**

Вінниця
ВНТУ
2023

1. Якими факторами керуються визначаючи пріоритетні напрямки розвитку міст і

місто утворюючої бази?

Визначення пріоритетних напрямків розвитку міст і міської утворюючої бази може залежати від різних факторів, які враховуються залежно від конкретних потреб і контексту кожного міста. Ось деякі з найважливіших факторів:

1. Економічні фактори: Міста зазвичай спрямовуються на розвиток таких галузей, як інфраструктура, промисловість, торгівля і послуги, які можуть сприяти економічному зростанню і забезпечити робочі місця для населення. Розвиток інноваційних секторів, створення сприятливих умов для бізнесу та інвестицій можуть бути важливими факторами.
2. Соціальні фактори: Потреби та добробут населення є важливими при визначенні пріоритетних напрямків розвитку міст. Це може включати забезпечення доступу до освіти, охорони здоров'я, житла, культурних і розважальних закладів, зелених зон, спортивних об'єктів та інших соціальних сервісів.
3. Екологічні фактори: Збалансований розвиток міста передбачає урахування екологічних аспектів. Збереження природних ресурсів, раціональне використання землі, енергоефективність, використання відновлювальних джерел енергії та зменшення забруднення довкілля є важливими факторами при прийнятті рішень щодо розвитку міст.
4. Інфраструктура і транспорт: Розвиток міст пов'язаний з покращенням інфраструктури та транспортної системи. Вирішення проблем заторів, розширення мережі доріг, розвиток громадського транспорту, будівництво аеропортів, портів та залізничних мереж можуть бути важливими аспектами розвитку міст.
5. Урбаністичне планування: Визначення пріоритетних напрямків розвитку міста також пов'язане з урбаністичним плануванням, зонуванням територій та забудови, розробкою міських проектів і регулюванням використання землі. Раціональне розташування резиденційних, комерційних та промислових зон, розвиток структури міста і транспортних вузлів враховується при плануванні розвитку міста. Ці фактори можуть взаємодіяти і залежати від конкретних потреб та пріоритетів кожного міста. Окрім цього, політичні, правові, культурні і історичні фактори також можуть впливати на визначення пріоритетних напрямків розвитку міста та міської утворюючої бази.

2. Яким є механізм регуляції антропогенних і природних систем регіонів і реалізації економіко-господарських програм?

Механізми регуляції антропогенних і природних систем регіонів і реалізації економіко-господарських програм можуть включати такі елементи:

1. Законодавча база: Регулювання діяльності в регіонах зазвичай здійснюється шляхом прийняття відповідних законів, постанов та регулятивних актів. Ці нормативні акти встановлюють правила і стандарти щодо охорони навколишнього середовища, використання природних ресурсів, планування територій і будівництва, трудового законодавства та інших аспектів, які стосуються економіко-господарського розвитку регіонів.
2. Управління природними ресурсами: Для ефективного використання та охорони природних ресурсів регіони можуть мати механізми управління, такі як установки та дозволи на добування ресурсів, екологічні стандарти, регуляцію вилучення води, контроль за забрудненням повітря та води, охорону біорізноманіття і земельний кадастр.
3. Планування розвитку: Регіони можуть розробляти стратегічні плани розвитку, які визначають пріоритетні напрямки, цілі і завдання для економічного розвитку. Ці плани враховують ресурси, інфраструктуру, потенціал регіону та визначають необхідні кроки для досягнення поставлених цілей.
4. Інструменти регулювання: Для реалізації економіко-господарських програм використовуються різні інструменти регулювання. Це можуть бути фінансові заходи, такі як надання дотацій, пільг та кредитів для підприємств, що працюють у пріоритетних галузях. Також можуть використовуватись податкові стимули, інвестиційні програми, розвиток інфраструктури, створення спеціальних економічних зон тощо.
5. Моніторинг і контроль: Ефективне управління регіонами передбачає моніторинг і контроль за реалізацією економіко-господарських програм та впливом на довкілля. Це може включати збір та аналіз статистичних даних, проведення екологічних оцінок, перевірку виконання нормативних вимог та інспекції.

Ці механізми сприяють балансуванню і взаємодії антропогенних і природних систем у регіонах та допомагають забезпечити стійкий економічний розвиток, збереження природних ресурсів та охорону навколишнього середовища.

3. Які традиційні функції міста враховують під час просторової організації?

Просторова організація міста враховує різноманітні традиційні функції, які вони виконують.

Основні традиційні функції міста включають наступні аспекти:

1. **Житлова функція:** Міста надають простір для проживання населення. Вони мають житлові райони, де розташовані будинки, квартали або житлові комплекси. Розподіл житла зазвичай враховує потреби різних соціальних груп, і в містах можуть бути присутні як елітні райони, так і райони з доступним житлом для населення з нижчим рівнем доходів.
2. **Економічна функція:** Міста є центрами економічної діяльності, де зосереджені підприємства, офіси, торгові центри та інші комерційні об'єкти. Вони створюють умови для розвитку бізнесу, торгівлі, фінансів і послуг, працевлаштування і заробітку для населення.
3. **Соціальна функція:** Міста є місцями соціального спілкування і взаємодії між людьми. Вони мають школи, університети, медичні заклади, культурні центри, парки, спортивні об'єкти, ресторани, кафе та інші місця для дозвілля і розваг. Міста створюють можливості для культурного та соціального розвитку населення.
4. **Адміністративна функція:** Міста часто є адміністративними центрами, де зосереджені урядові установи, муніципалітети, суди, поліція та інші адміністративні органи. Вони виконують функцію управління та приймають рішення щодо розвитку міста та забезпечення громадського порядку.
5. **Транспортна функція:** Міста є вузлами транспортних мереж, які забезпечують зв'язок з іншими регіонами. Вони мають дороги, залізниці, аеропорти, порти та системи громадського транспорту, що забезпечують переміщення людей і товарів.

У процесі просторової організації міста враховують ці різноманітні функції, створюючи планування територій, розташування різних зон, інфраструктури і сервісів, щоб задовольнити потреби населення і забезпечити стале та збалансоване розвиток міста.

4. Назвіть характеристики рельєфу території за ступенем придатності для будівництва.

Характеристики рельєфу території, які впливають на ступінь її придатності для будівництва, можуть включати наступні аспекти:

1. Похилий нахил: Рельєф з великим нахилом може бути менш придатним для будівництва, особливо для проживання або встановлення інфраструктури. Стрімкі схили можуть збільшувати ризик зсувів ґрунту, ерозії та інших геологічних проблем.

2. Рівнинність: Рівнинний рельєф зазвичай вважається більш придатним для будівництва, оскільки спрощує планування та конструювання будівель та інфраструктури. Рівнинні місцевості також можуть мати менші проблеми з дренажем та забезпеченням доступу до послуг.

3. Геологічна стабільність: Рельєф, який має стабільний ґрунт та міцні гірські породи, зазвичай є більш придатним для будівництва. Наприклад, місця зі скельними осадовими породами можуть мати кращу стійкість, ніж місця з розрідженими або піщаними ґрунтами, які можуть піддаються оползням або пошкодженням.

4. Водний режим: Рельєф, що має гарний дренажний систему та відсутність проблем зі затопленням, може бути більш привабливим для будівництва. Місцевості з негативним водним режимом, такими як затоплення або висока рівень ґрунтових вод, можуть бути менш придатними для забудови.

5. Екологічна чутливість: Деякі рельєфи можуть мати особливу екологічну чутливість, таку як екосистеми мокрагів, боліт, лісів або інших природних зон, які потребують особливої охорони. У таких випадках будівництво може бути обмеженим або підпадати під суворі правила і регуляції.

Ці характеристики рельєфу території слід враховувати при плануванні будівництва для забезпечення безпеки, стабільності та ефективного використання місцевості.

5. Назвіть містобудівні прийоми вирішення питань оптимізації інсоляційного та аераційного режиму забудови.

Містобудівні прийоми вирішення питань оптимізації інсоляційного та аераційного режиму забудови включають такі методи:

1. Орієнтація будівель: Правильна орієнтація будівель відносно сонячної панелі може забезпечити оптимальну інсоляцію. Наприклад, на південних широтах рекомендується розташовувати вікна і вітражі на південь, щоб забезпечити більшу кількість сонячного

світла в приміщеннях. Додатково, містобудівні плани можуть враховувати захист від жару влітку шляхом мінімізації впливу прямих сонячних променів.

2. Планування відкритих просторів: Розташування парків, скверів, внутрішніх дворів та інших відкритих просторів у містобудуванні може впливати на аераційний режим. Це створює можливість для природної циркуляції повітря та вентиляції місцевості, забезпечуючи свіжий повітря та знижуючи ризик перегріву.
3. Використання зелених насаджень: Впровадження зелених насаджень, таких як дерева, кущі, газони та інші рослини, може сприяти покращенню аераційного режиму. Рослини виробляють кисень, поглинають вуглекислий газ та вологу, тим самим зменшуючи тепло та підвищуючи якість повітря.
4. Використання архітектурних елементів: В містобудуванні можуть використовуватися архітектурні елементи, які сприяють оптимізації інсоляційного та аераційного режиму. Наприклад, використання веранд, балконів, навісів та широких дахів може створювати тінь та захищати від прямих сонячних променів, а також сприяти циркуляції повітря.
5. Вплив на щільність забудови: Контроль щільності забудови може мати вплив на інсоляційний та аераційний режим. Надмірно щільна забудова може обмежувати доступ сонячного світла та природної вентиляції. Тому містобудівні плани можуть передбачати розташування будівель з урахуванням оптимальної щільності для забезпечення природного освітлення та вентиляції.

Ці прийоми можуть бути використані в містобудівних проектах для створення комфортних, екологічно сталої та ефективної забудови з точки зору інсоляції та аерації.

6.Визначте класифікацію міст за чисельністю населення.

Міста можуть бути класифіковані за чисельністю населення за допомогою наступних категорій:

1. Міста-мегаполіси: Це найбільші міста, які мають дуже велику чисельність населення, зазвичай більше 10 мільйонів жителів. Мегаполіси є полюсами економічного, політичного та культурного впливу в своїх регіонах і мають значний масштаб розвитку та інфраструктури.

2. Великі міста: Ця категорія включає міста з чисельністю населення від 1 до 10 мільйонів жителів. Вони також мають значний економічний, соціальний і культурний вплив, але не досягають розмірів мегаполісів.

3. Середні міста: Ці міста мають чисельність населення від декількох сотень тисяч до 1

мільйона жителів. Вони є важливими регіональними центрами, що забезпечують різноманітні послуги, включаючи освіту, охорону здоров'я, комерцію та інфраструктуру.

4. Невеликі міста: Ця категорія включає міста зі значно меншою чисельністю населення, зазвичай менше декількох сотень тисяч жителів. Вони можуть бути адміністративними, промисловими або туристичними центрами для своїх регіонів.

5. Містечка та селища: Ці населені пункти мають найменшу чисельність населення серед містських формувань. Вони можуть бути сільськими або сільськими населеними пунктами з обмеженим спектром послуг.

Варто зазначити, що конкретні межі між цими категоріями можуть варіюватися в залежності від країни та методології класифікації, що використовується.

7. Визначте класифікацію міст за адміністративно-політичним значенням.

Міста можуть бути класифіковані за адміністративно-політичним значенням наступним чином:

1. Столиці: Це міста, які служать адміністративним, політичним і часто культурним центром країни або регіону. Вони є місцем розташування урядових установ, президентської резиденції, парламенту та інших важливих політичних інституцій.

2. Регіональні центри: Ці міста є адміністративними центрами регіонів або провінцій. Вони мають важливе значення в організації інфраструктури, наданні публічних послуг, освіті, охороні здоров'я та економічному розвитку свого регіону.

3. Обласні центри: Ці міста є адміністративними центрами областей або штатів. Вони мають важливу роль у виконанні адміністративних функцій, наданні публічних послуг, промисловості та торгівлі в межах своєї області.

4. Округи і райони: Деякі країни мають адміністративний рівень міст, які є центрами округів або районів. Вони забезпечують організацію місцевого самоврядування, надання місцевих послуг та виконання адміністративних функцій на цьому рівні.

5. Муніципалітети: Ця категорія включає місцеві муніципалітети або громади, які мають статус самостійних адміністративних одиниць. Вони можуть бути незалежними містами або входити до складу більших адміністративних одиниць, таких як округи або райони.

Ця класифікація ґрунтується на адміністративних поділках країн і може варіюватися залежно від конкретної системи управління та організації адміністративно-територіального устрою країни.

8. Визначте класифікацію міст за характером функцій міста.

Міста можуть бути класифіковані за характером їх функцій наступним чином:

1. Адміністративні міста: Ці міста виконують функції адміністративного центру, де знаходяться урядові установи, органи влади та політичні інституції. Вони служать місцем прийняття рішень, організації та керування державними справами.
2. Промислові міста: Ці міста спеціалізуються у виробництві і промисловості. Вони мають розвинену інфраструктуру для виробництва, обробки та переробки товарів, а також часто включають заводи, фабрики, розподільчі центри та інші виробничі підприємства.
3. Торговельні міста: Ці міста відіграють роль центрів торгівлі та комерції. Вони мають розвинені ринки, торгові центри, магазини, біржі та інші установи, що сприяють торгівлі товарами та послугами.
4. Культурні міста: Ці міста відомі своїм культурним багатством, мистецькими установами, пам'ятками архітектури та історії. Вони притягують туристів, мають розгалужену мережу музеїв, галерей, театрів, концертних залів та інших культурних об'єктів.
5. Науково-освітні міста: Ці міста мають розвинену освітню і наукову інфраструктуру. Вони є домом для університетів, дослідницьких установ, лабораторій та інших освітніх та наукових закладів.
6. Туристичні міста: Ці міста привертають туристів своїми природними красотами, пам'ятками, рекреаційними зонами та іншими туристичними атракціями. Вони мають розвинуту туристичну інфраструктуру, включаючи готелі, ресторани, екскурсійні служби та інші послуги для відпочинку туристів.

Ця класифікація враховує головні функції, які міста виконують, але варто зазначити, що багато міст можуть мати комбінацію різних функцій і виконувати різноманітні ролі в різних аспектах свого розвитку.

9.Визначте структуру населення міста.

Структура населення міста включає різні групи та категорії людей, що проживають в міському середовищі. Основними складовими структури населення міста є:

1. Вікова структура: Це розподіл населення за віком. Вікова структура міста може включати дітей (до 18 років), молодь (18-30 років), дорослих (30-60 років) та літніх людей (60 років і старше). Цей розподіл вікових груп впливає на соціальні, економічні та демографічні характеристики міста.
2. Етнічна структура: Це розподіл населення за етнічною належністю або походженням. Міста можуть мати різноманітні етнічні групи, що вносять свої культурні особливості та вплив на соціальний клімат та багатоманітність міського життя.
3. Соціально-економічна структура: Це розподіл населення за соціально-економічними характеристиками, такими як рівень доходів, зайнятість, освіта і соціальний статус. Соціально-економічна структура відображає нерівності та соціальні групи в місті.
4. Сімейний стан: Це розподіл населення за сімейним станом, таким як одружені, одинокі, розлучені, вдовиці та інші категорії. Сімейний стан впливає на структуру житлового господарства, споживацькі звички та потреби мешканців міста.
5. Освіта і занятість: Це розподіл населення за рівнем освіти, професійним статусом і зайнятістю. Він відображає освітні можливості та рівень розвитку людей у місті, а також структуру ринку праці та зайнятість в різних секторах економіки.

Ці складові взаємодіють і формують структуру населення міста, яка може бути унікальною для кожного конкретного міста, враховуючи його соціально-економічні, культурні та демографічні особливості.

10.У результаті впливу яких факторів план міста може здобувати ту або іншу форму?

План міста може здобувати ту або іншу форму під впливом наступних факторів:

1. Фізичний середовище: Географічні умови, рельєф, клімат, природні ресурси та інші фізичні особливості місцевості можуть впливати на форму плану міста. Наприклад, міста, розташовані на гірських територіях, можуть мати вузькі та круті вулиці, які пристосовані до рельєфу, тоді як міста на рівнинних місцевостях можуть мати більш прямолінійну та сітчасту систему вулиць.
2. Соціально-економічні фактори: Соціальні та економічні умови, такі як розмір населення, рівень доходів, рівень зайнятості, розвиток індустрії та торгівлі, можуть впливати на форму та розмір міста. Наприклад, швидкий економічний розвиток може призводити до зростання міського населення і розширення території міста.
3. Культурні та історичні чинники: Культурні традиції, історичні спадщини, архітектурні стилі та інші культурні чинники можуть впливати на форму та стиль містобудівних планів. Наприклад, міста з багатою історією можуть мати старовинний центр з вузькими вуличками та збереженими історичними будівлями.
4. Політичні та правові чинники: Політичні рішення, правові норми та регуляції, земельне законодавство та інші політичні та правові чинники можуть впливати на форму та організацію міста. Наприклад, існують містобудівні стандарти та зонування, які регулюють використання земельних ділянок та забудову міста.
5. Транспортні та інфраструктурні фактори: Розвиток транспортної мережі, наявність інфраструктури (водопостачання, каналізація, електромережі, комунікації) та доступ до послуг впливають на організацію міста. Наприклад, наявність широких автодоріг, громадського транспорту та пішохідних зон може впливати на планування та розташування містської інфраструктури.

Ці фактори можуть взаємодіяти та впливати на форму та організацію міста. У кожному конкретному випадку вага кожного з них може бути різною і залежить від контексту, потреб та цілей містобудівного проекту.

11. Які форми плану міста розрізняють у планувальній практиці?

У планувальній практиці розрізняються різні форми планів міста в залежності від їх обсягу, масштабу та призначення. Основні форми планів міста включають:

1. Загальний план міста (Майстер-план): Це комплексний план розвитку міста, який

визначає загальну стратегію, масштаби та напрями розвитку містобудівного простору. Загальний план міста враховує фізичні, соціально-економічні, екологічні та культурні аспекти розвитку міста на тривалий термін (зазвичай 10-20 років). Він встановлює основні принципи забудови, транспортної мережі, зонування території та інші ключові аспекти розвитку міста.

2. Детальний план розробки: Це докладний план конкретної території в межах міста.

Детальний план розробки визначає деталізовані вимоги щодо забудови, вулиць, зонування, зелених зон та інфраструктури на певній ділянці або кварталі. Він враховує місцеві особливості, контекст і вимоги стосовно забудови та розвитку цієї конкретної території.

3. Спеціальні плани: Це плани, які стосуються конкретних аспектів містобудування або

розвитку міста. Наприклад, це можуть бути плани розвитку транспортної інфраструктури, зелених зон, промислових або туристичних комплексів, реконструкції історичних центрів, планування ризиків та інші спеціалізовані плани, які враховують конкретні потреби та завдання.

4. Місцеві регулятивні плани: Це плани, які встановлюють правила та умови для

збудови і розвитку конкретної території згідно з місцевими правилами та нормами. Ці плани встановлюють вимоги щодо висоти будівель, використання землі, зелених зон, зонування, транспортної доступності та інших аспектів містобудівного розвитку.

Ці форми планів можуть використовуватися окремо або в поєднанні один з одним для забезпечення цілісного та узгодженого розвитку міста. Конкретний вибір форми плану залежить від масштабу, цілей та потреб конкретної міської території.

12. Дайте визначення поняття архітектурно-планувальна структура міста.

Архітектурно-планувальна структура міста - це організація та композиція містобудівних елементів, таких як вулиці, квартали, зони, парки, будівлі, в межах міського простору. Вона визначає спосіб організації та взаємозв'язку цих елементів, створюючи основу для функціонування та розвитку міста.

Архітектурно-планувальна структура міста враховує такі аспекти:

1. Функціональна організація: Вона визначає розміщення та взаємозв'язок різних функціональних зон, таких як житлові, комерційні, промислові, адміністративні,

рекреаційні тощо. Функціональна організація враховує потреби та вимоги населення, економічний розвиток та соціокультурні аспекти.

2. Просторова структура: Вона включає планування вулиць, площ, кварталів та їх організацію у просторі. Просторова структура враховує розміщення та пропорції між вулицями, зеленими зонами, будівлями та іншими елементами міського простору. Вона може бути визначена сітчастою, радіальною, гребеневидною або іншою системою.

3. Архітектурний образ: Це стиль та вигляд будівель, які складають архітектурну тканину міста. Архітектурний образ враховує архітектурні стилі, матеріали, деталі та композиційні рішення, що використовуються в будівлях міста. Він впливає на естетичний вигляд міста та створює його характер.

Архітектурно-планувальна структура міста є основою для створення приємного, функціонального та естетичного міського середовища. Вона визначає спосіб організації простору, забезпечує зручність, доступність та збалансованість різних функцій міста, а також впливає на якість життя та задоволення потреб мешканців міста.

13.Надайте диференціацію функцій міста.

Міста виконують різноманітні функції відповідно до потреб та ролей, які вони виконують у суспільстві. Основні диференціації функцій міста включають:

1. Житлова функція: Міста забезпечують мешкання для населення. Це включає розміщення житлових будинків, квартир, оснащення комунальної інфраструктури (водопостачання, каналізація, електромережі) та створення комфортного середовища для проживання.

2. Економічна функція: Міста є центрами економічної діяльності, де зосереджені підприємства, організації та інституції. Вони виконують роль економічних центрів, де відбувається виробництво, торгівля, фінансові операції, послуги, інновації та інші економічні процеси.

3. Адміністративна функція: Міста є адміністративними центрами, де розміщуються урядові установи, муніципальні органи, юридичні і соціальні служби. Вони забезпечують управління місцевими справами, вирішення питань громадського

порядку, планування розвитку та надання публічних послуг.

4. Культурна та соціальна функція: Міста є центрами культурного життя, де розташовані музеї, галереї, театри, бібліотеки, культурні центри та інші культурно-освітні установи. Вони пропонують різноманітні соціальні послуги, сприяють соціальній інтеграції та спілкуванню мешканців.

5. Туристична функція: Деякі міста мають значну туристичну привабливість через свою історичну спадщину, культурні пам'ятки, архітектурні достоприміччелі та інші туристичні об'єкти. Вони притягують відвідувачів, сприяють розвитку туризму та гостинності.

Ці функції можуть поєднуватися у різних містах у різних пропорціях, залежно від їхнього розміру, розвитку та історичного контексту.

14. Назвіть фактори, що істотно впливають на оцінку й функціональне зонування території з погляду різних видів функціонального використання.

Оцінка та функціональне зонування території залежить від різних факторів, що впливають на різні види функціонального використання. Деякі з цих факторів включають:

1. Географічні умови: Фізичний рельєф, кліматичні умови, водні ресурси та інші географічні аспекти можуть впливати на вибір функціонального використання території. Наприклад, розташування приблизно до водних джерел може сприяти розвитку промислових або сільськогосподарських зон.

2. Економічні фактори: Економічний потенціал регіону, наявність ринків, доступ до ресурсів та інфраструктури впливають на розміщення промислових, комерційних та інших економічних зон. Міста можуть бути центрами торгівлі, фінансів, інновацій або промислового виробництва залежно від свого економічного профілю.

3. Соціокультурні чинники: Культурні, релігійні та соціальні потреби населення визначають потребу у розміщенні освітніх установ, культурних центрів, місць відпочинку та інших соціокультурних зон. Демографічні характеристики, такі як розмір населення, структура населення, рівень доходів і соціальний статус, також впливають на функціональне зонування.

4. Транспортна доступність: Наявність доріг, залізниць, аеропортів та інших транспортних засобів визначає доступність території і впливає на розміщення різних функцій. Наприклад, промислові зони можуть бути розташовані поруч з транспортними вузлами для зручності поставок і доставок.

5. Планування та політика: Рішення місцевих органів управління, планувальні принципи та регуляторні норми впливають на функціональне зонування. Законодавство щодо

землепорядкування, забудови, екологічних вимог та інші аспекти регулюють розміщення різних видів функціонального використання.

Ці фактори можуть взаємодіяти і варіювати в залежності від конкретної території та контексту розвитку міста.

15. Які фактори необхідно врахувати при виборі території для будівництва нового міста й розширення існуючого?

При виборі території для будівництва нового міста або розширення існуючого необхідно враховувати різні фактори, які впливатимуть на сталий і збалансований розвиток міста.

Основні фактори, які варто враховувати, включають:

1. Географічні умови: Дослідження фізичних характеристик території, таких як рельєф, ґрунти, клімат і гідрологічні умови, є важливими. Геологічна стійкість та екологічна придатність території також мають бути враховані.

2. Доступність та транспортна інфраструктура: Важливо мати доступ до мереж транспорту, таких як дороги, залізниці, аеропорти, а також розглядати можливості розвитку транспортної інфраструктури. Це допоможе забезпечити зручність переміщення мешканців, ефективну поставку товарів та послуг.

3. Економічні фактори: Аналіз економічного потенціалу території, розгляд можливостей для розвитку промисловості, торгівлі, послуг та інших секторів економіки є важливим. Також варто враховувати фактори, що стимулюють інвестиції та розвиток

бізнесу, такі як наявність ринків, робочої сили та підприємницької підтримки.

4. Соціокультурні фактори: Врахування потреб та соціокультурних аспектів мешканців є

важливим для створення приємного та гармонійного середовища. Враховувати різноманітність культур, доступ до освіти, охорони здоров'я, культурних та рекреаційних об'єктів, а також створення сприятливих умов для взаємодії та розвитку спільноти.

5. Екологічна сталість: Природні ресурси, збереження екологічної рівноваги та зелені

зони повинні бути враховані. Дотримання принципів сталого розвитку, зеленого будівництва, охорони довкілля та екологічної ефективності допоможуть створити екологічно стійке місто.

6. Планування та регуляція: Ефективне планування міського розвитку та належна

регуляція дозволять забезпечити гармонійне функціонування міста. Розробка майстер-планів, регуляторних норм і політик щодо забудови, використання землі та інфраструктури допоможе забезпечити структуроване та ефективне розташування функцій у місті.

Врахування цих факторів допоможе створити гармонійне, стійке та збалансоване місто, яке задовольнятиме потреби мешканців та сприятиме їхньому розвитку.

16. Назвіть загальні планувальні прийоми забудови.

Нижче наведено декілька загальних планувальних прийомів забудови, які широко застосовуються в практиці містобудування:

1. Ієрархічне планування: Розподіл території на функціональні зони з різним ступенем важливості і призначення. Це може включати розмежування населених пунктів на центральні бізнес-ділянки, житлові райони, промислові зони та зони рекреації.

2. Компактна забудова: Зосередження забудови на обмеженій території для збереження природних ресурсів та ефективного використання інфраструктури. Це передбачає створення високогустотних житлових районів та комерційних центрів, що сприяє ефективному використанню земельних угідь.

3. Зональне планування: Розмежування території на функціональні зони залежно від

призначення та характеру використання. Це може включати окремі зони для житлової забудови, промислових комплексів, комерційних центрів, зелених зон, освітніх та медичних закладів тощо.

4. Мікрорайони: Планування території на основі створення невеликих самодостатніх підрозділів, що включають житлові будинки, комерційну інфраструктуру, рекреаційні зони та соціальні сервіси. Це сприяє створенню зручного та доступного середовища для мешканців.

5. Концепція "зеленого міста": Включення зелених просторів, парків, скверів та інших природних елементів у планування міста. Це сприяє покращенню якості життя мешканців, забезпечує екологічний баланс та створює привабливе середовище.

6. Транспортна планування: Раціональне розташування транспортних вузлів, доріг та інфраструктури з урахуванням потреб мешканців та забезпечення зручності переміщення. Це включає розміщення зупинок громадського транспорту, пішохідних зон, велосипедних доріжок тощо.

Ці планувальні прийоми можуть варіюватися в залежності від контексту, культурних особливостей та потреб міста. Важливо брати до уваги цілісний підхід та збалансованість у вирішенні планувальних завдань для створення функціональних, естетично збалансованих та стало розвиваючихся міських середовищ.

17. Назвіть вимоги до розміщення сільбищної зони.

Розміщення сільськогосподарської зони (сільськобудівельної зони) повинно відповідати ряду вимог і критеріїв, щоб забезпечити ефективне та стійке розвиток сільськогосподарської діяльності. Основні вимоги до розміщення сільськогосподарської зони включають:

1. Родючі ґрунти: Сільськогосподарська зона повинна розташовуватись на ґрунтах високої родючості, що підходять для вирощування різних видів

сільськогосподарських культур. Це забезпечить наявність необхідних ресурсів для розвитку сільського господарства.

2. Кліматичні умови: Розміщення сільськогосподарської зони повинно враховувати сприятливі кліматичні умови для вирощування різних сільськогосподарських культур.

Температура, опади, вологість та інші кліматичні фактори мають значний вплив на успішність сільськогосподарського виробництва.

3. Водні ресурси: Наявність достатньої кількості водних ресурсів є важливим критерієм для розміщення сільськогосподарської зони. Джерела води, такі як річки, озера, підземні води або системи зрошення, повинні бути доступними для забезпечення поливу та ірригації сільськогосподарських угідь.

4. Доступ до ринків: Сільськогосподарська зона повинна мати зручний доступ до ринків збуту сільськогосподарської продукції. Близькість до міст та транспортних вузлів сприятиме ефективному транспортуванню та збуту сільськогосподарської продукції.

5. Інфраструктура: Наявність необхідної інфраструктури, такої як дороги, зв'язок, електромережі, системи зрошення, також є важливим фактором при виборі місця розташування сільськогосподарської зони.

6. Екологічні аспекти: Розміщення сільськогосподарської зони повинно враховувати екологічні аспекти та збалансоване використання природних ресурсів. Це означає уникання забруднення ґрунту, води та повітря, а також збереження біорізноманіття та екосистем.

Ці вимоги допомагають забезпечити стале та ефективно розвиток сільськогосподарського сектора та збалансоване використання території для задоволення потреб населення у продовольстві та інших сільськогосподарських продуктах.

18. Назвіть принципи формування житлового району.

При формуванні житлового району враховуються різні принципи, які сприяють створенню комфортного та функціонального середовища для проживання. Основні принципи формування житлового району включають:

1. Функціональна зонування: Житловий район повинен бути зонований на відповідні функціональні зони, такі як житлові, комерційні, рекреаційні та інфраструктурні зони. Це допомагає забезпечити зручний доступ до необхідних послуг та зручностей для мешканців.

2. Компактність та густота забудови: Житловий район повинен мати оптимальну

компактність та густоту забудови, що дозволяє ефективно використовувати земельні ресурси та забезпечує більш економічну експлуатацію інфраструктури.

3. Планування інфраструктури: Житловий район повинен мати належно розроблену інфраструктуру, включаючи дороги, водопостачання, каналізацію, електропостачання,

газопостачання та інші комунальні служби. Планування інфраструктури повинно забезпечувати зручність, безпеку та ефективність її використання.

4. Зелені зони та рекреаційні простори: Доцільно враховувати наявність зелених зон та рекреаційних просторів у складі житлового району. Це можуть бути парки, сквери, спортивні майданчики та інші місця для відпочинку та розваг. Зелені простори сприяють поліпшенню екологічної ситуації, забезпечують комфортне середовище для прогулянок та відпочинку мешканців.

5. Доступність транспорту: Житловий район повинен мати зручний доступ до транспортної інфраструктури, такої як автомобільні дороги, громадський транспорт та велосипедні доріжки. Це допомагає забезпечити зручність переміщення мешканців та зв'язок з іншими частинами міста.

6. Соціальна інфраструктура: Важливо враховувати наявність необхідних соціальних інфраструктурних об'єктів у житловому районі, таких як школи, дитячі садки, медичні установи, торгові центри та інші заклади. Це забезпечує доступність освіти, охорони здоров'я та інших соціальних послуг для мешканців.

Ці принципи сприяють створенню функціонально збалансованого та зручного для проживання житлового району. При їх врахуванні досягається оптимальне використання території та створюється затишне та зручне середовище для мешканців.

19. Назвіть особливості організації мікрорайону.

Організація мікрорайону передбачає розташування житлових будинків та інфраструктурних об'єктів в єдиному просторі з певними особливостями. Основні особливості організації мікрорайону включають:

1. Функціональна компактність: Мікрорайон зазвичай має обмежену площу та об'єм

забудови, що стимулює компактне розташування житлових будинків та інфраструктури. Це дозволяє мешканцям мати доступ до необхідних послуг та зручностей на невеликій відстані.

2. Житлова забудова: Основна функція мікрорайону - надання житла. У мікрорайоні розташовуються житлові будинки різного типу (багатоповерхові житлові комплекси, котеджні поселення тощо). При цьому можуть бути різні типи житла, включаючи одно-, дво-, трикімнатні квартири, приватні будинки тощо.

3. Інфраструктура: Мікрорайон має розгалужену інфраструктуру, що включає соціальні, комерційні та комунальні об'єкти. Сюди входять школи, дитячі садки, медичні установи, спортивні майданчики, магазини, ресторани, парковки, зелені зони та інші об'єкти, які задовольняють потреби мешканців мікрорайону.

4. Транспортна доступність: Мікрорайон має зручний доступ до транспортної мережі, включаючи дороги, громадський транспорт та велосипедні доріжки. Це забезпечує зручність переміщення мешканців в межах мікрорайону та до інших частин міста.

5. Планування простору: Мікрорайон проектується з урахуванням планувальних принципів, що стимулюють створення затишного та безпечного середовища. Важливими елементами є наявність зелених зон, дитячих майданчиків, прогулянкових алей, внутрішніх дворів, які сприяють взаємодії та соціальному життю мешканців.

6. Безпека та охорона здоров'я: При організації мікрорайону враховується питання безпеки та охорони здоров'я мешканців. Це включає належне освітлення вулиць, наявність систем відеоспостереження, пожежних гідрантів, а також лікарні або медичні пункти у непосредній близькості.

Враховуючи ці особливості, організація мікрорайону сприяє створенню комфортного та зручного середовища для проживання, забезпечує доступ до необхідних послуг та сприяє соціальній взаємодії мешканців.

20.Визначіть містобудівні вимоги до організації громадського обслуговування.

Організація громадського обслуговування є важливою складовою містобудівного процесу.

Для ефективної організації громадського обслуговування в містах враховуються такі вимоги:

1. Доступність: Громадські служби та заклади повинні бути доступними для всіх мешканців міста, незалежно від їхнього розташування та фізичних можливостей. Наявність громадського транспорту, добре розвинутої мережі доріг та тротуарів, а також бар'єро-фри просторів сприяє зручному доступу до громадських служб.

2. Різноманітність: Міста мають забезпечувати різноманітність громадських послуг та закладів, що задовольняють потреби різних груп населення. Це включає освітні установи (школи, університети), медичні заклади (лікарні, поліклініки), культурні центри (музеї, театри), спортивні об'єкти, торгові центри, ресторани та інші місця відпочинку.

3. Розташування: Громадські послуги повинні бути розташовані в зручних і доступних місцях для мешканців міста. Вони повинні бути розподілені рівномірно по території міста, з урахуванням потреб населення у різних районах.

4. Інфраструктура: Для забезпечення громадського обслуговування необхідна відповідна інфраструктура. Це включає будівлі, приміщення та технічні системи, що забезпечують роботу громадських служб (електропостачання, водопостачання, опалення, каналізація, інтернет-зв'язок тощо).

5. Екологічні аспекти: При плануванні та розвитку громадського обслуговування необхідно враховувати екологічні аспекти. Це включає використання енергоефективних технологій, впровадження відновлюваних джерел енергії, зелене будівництво та раціональне використання природних ресурсів.

6. Культурна спадщина: Громадське обслуговування повинно враховувати культурну спадщину міста і зберігати його історичну та культурну цінність. Історичні будівлі та райони, пам'ятники архітектури та інші культурні об'єкти повинні бути враховані при плануванні та розміщенні громадських послуг.

Ці вимоги допомагають забезпечити ефективне та зручне громадське обслуговування в містах, що відповідає потребам мешканців і сприяє їхньому комфорту та якості життя.

21.Визначіть функціонально-просторову організацію міських центрів.

Функціонально-просторова організація міських центрів передбачає розподіл території на

окремі функціональні зони залежно від їх призначення і ролі у міській структурі. Основні компоненти функціонально-просторової організації міського центру включають:

1. Комерційна зона: Це центральна частина міста, де розташовані торгові вулиці, торгові центри, ресторани, кафе та інші комерційні підприємства. Комерційна зона залучає велику кількість відвідувачів та створює активну торговельну атмосферу.
2. Адміністративна зона: Це район, де розташовані урядові будівлі, муніципальні офіси, адміністративні установи та інші адміністративні установи. Адміністративна зона може бути центром політичного та адміністративного управління міста.
3. Культурно-історична зона: Це область, де зосереджені культурні споруди, історичні пам'ятки, музеї, галереї, театри та інші культурні об'єкти. Культурно-історична зона відіграє важливу роль у збереженні культурної спадщини міста та привертає туристів.
4. Житлова зона: Це райони, призначені для житлової забудови. Вони можуть бути різних типів, включаючи центральні житлові райони, спальні райони та житлові комплекси. Житлова зона забезпечує місця проживання для мешканців міста.
5. Зелені зони та парки: Це великі відкриті простори, які призначені для відпочинку, рекреації та взаємодії з природою. Зелені зони можуть включати парки, сквери, ботанічні сади, спортивні майданчики та інші зелені простори.
6. Промислова зона: Це райони, де розташовані промислові підприємства, заводи, склади та інші промислові об'єкти. Промислова зона може бути відокремлена від житлових та комерційних зон через міркування безпеки та забруднення.

Ці різні функціональні зони взаємодіють між собою, створюючи комплексну та збалансовану просторову структуру міського центру. Вони допомагають забезпечити різноманітність послуг та зручний доступ до необхідних функцій для мешканців міста.

22. Назвіть способи розміщення установ масового користування.

Розміщення установ масового користування може відбуватись за різними способами, залежно від конкретних умов та потреб міста. Ось декілька способів розміщення таких установ:

1. Центральна зона: Установи масового користування, такі як театри, кінотеатри, концертні зали, головні музеї та інші культурні споруди, можуть бути розміщені у центральній зоні міста. Це забезпечує зручний доступ для мешканців та відвідувачів, а також сприяє формуванню активної культурної атмосфери.

2. Районні центри: Установи масового користування можуть розташовуватись у окремих районах міста, що мають велику кількість жителів та високу активність. Наприклад, спортивні комплекси, басейни, бібліотеки та інші споруди можуть бути розташовані у районах з високою концентрацією населення.

3. Кластери: Установи масового користування можуть бути груповані в окремих кластерах або комплексах, що створюють спеціалізовані центри. Наприклад, торгові центри, розважальні комплекси, культурні кластери можуть об'єднувати різні види установ для забезпечення різноманітних потреб мешканців.

4. Розподілене розміщення: Деякі установи масового користування можуть бути розміщені в межах житлових районів, забезпечуючи зручний доступ до послуг для мешканців. Наприклад, малий магазин, аптека, дитячий садок можуть бути розташовані в межах житлового мікрорайону для зручності мешканців.

5. Транспортні вузли: Установи масового користування можуть бути розміщені у місцях з великою кількістю транспортних з'їздів, вузлів громадського транспорту або близько до важливих транспортних магістралей. Це сприяє зручному доступу та забезпечує високу доступність послуг.

Вибір способу розміщення установ масового користування повинен враховувати міські потреби, транспортну доступність, містобудівні плани та інші фактори, що впливають на ефективне функціонування цих установ та задоволення потреб мешканців міста.

23. Назвіть прийоми розміщення установ обслуговування.

При розміщенні установ обслуговування в місті використовуються різні прийоми залежно від їх функціонального призначення та вимог містобудівного планування. Ось декілька прийомів, які застосовуються:

1. **Центральна зона:** Деякі установи обслуговування, такі як банки, поштові відділення, установи правосуддя, муніципальні офіси та інші, можуть бути розміщені у центральній частині міста. Це забезпечує зручний доступ для мешканців та бізнесу та підтримує центральну функцію міста.
2. **Районні центри:** Установи обслуговування можуть бути розміщені у районах з високою концентрацією населення, таких як торгові центри, супермаркети, медичні центри тощо. Це забезпечує зручний доступ до послуг для мешканців конкретного району міста.
3. **Розподілене розміщення:** Деякі установи обслуговування можуть бути розташовані розсіяно в межах житлових районів або мікрорайонів. Наприклад, місцеві магазини, аптеки, поштові відділення, кафе можуть знаходитися у приблизній доступності для мешканців, сприяючи їхньому зручному обслуговуванню.
4. **Комплекси обслуговування:** Декілька установ обслуговування можуть бути об'єднані в одному комплексі або торговельному центрі. Це створює зручні умови для споживачів, оскільки вони можуть отримати різні послуги та здійснити покупки в одному місці.
5. **Зонування за функціональним призначенням:** При проектуванні міста використовується зонування, де установи обслуговування розміщуються у відповідних зонах. Наприклад, комерційні площі можуть бути виділені окремо від житлових зон, що дозволяє розвивати торгівлю та інші комерційні послуги в спеціалізованих ділянках.

Ці прийоми можуть поєднуватися та адаптуватися в залежності від конкретних умов, міських потреб та стратегії містобудівного розвитку.

24. Які принципи закладено в формування текстури житлового середовища історичних міст?

У формуванні текстури житлового середовища історичних міст закладено декілька принципів, які враховують історичну цінність, архітектурну гармонію та збереження аутентичного характеру міста. Основні принципи включають:

1. **Контекстуальність:** Формування текстури житлового середовища повинно враховувати контекст місцевої архітектури, забудови та природного середовища. Використання місцевих матеріалів, архітектурних стилів та масштабів сприяє гармонійному впливу нових структур на існуюче середовище.

2. Збереження історичної спадщини: При формуванні текстури житлового середовища історичних міст надається пріоритет збереженню історичних будівель, вуличних фасадів та характерних архітектурних деталей. Відновлення та реконструкція історичних структур з максимальним збереженням їхньої автентичності сприяє створенню атмосфери історичної цінності.

3. Пропорції та масштаб: Формування текстури житлового середовища базується на збереженні пропорцій та масштабу містобудівних елементів. Розташування будинків, вуличних тротуарів, віконних отворів та інших архітектурних деталей повинне бути згідно з встановленими міськими стандартами та традиціями.

4. Вулична архітектура: Окрему увагу при формуванні текстури житлового середовища приділяють вуличній архітектурі. Створення привабливих вуличних фасадів, використання декоративних деталей, розташування портиків, балконів та вхідних воріт додають характеру і живописності міському середовищу.

5. Розмаїття та різноманітність: Формування текстури житлового середовища передбачає розмаїття та різноманітність архітектурних стилів, кольорів, матеріалів та деталей. Це сприяє створенню живого та цікавого середовища, забезпечує варіацію в архітектурному ландшафті та виражає культурну та історичну різноманітність міста.

Ці принципи сприяють збереженню історичної цінності та аутентичного характеру історичних міст, створюють привабливе та гармонійне житлове середовище для мешканців та відвідувачів.

25. Назвіть комплексний показник, який характеризує інтенсивність освоєння житлової території.

Комплексним показником, який характеризує інтенсивність освоєння житлової території, може бути так званий коефіцієнт застосованості землі (Land Use Intensity Index). Цей показник визначає, наскільки ефективно використовується наявна житлова територія.

Коефіцієнт застосованості землі розраховується шляхом порівняння загальної забудованої площі житлових будівель з загальною площею житлової ділянки чи території. Цей показник допомагає оцінити ефективність використання доступних ресурсів і простору для житлового будови.

Чим вище значення коефіцієнта застосованості землі, тим більш інтенсивно освоєна житлова територія. Високий показник може свідчити про компактне розташування будівель, використання багатоповерхових структур або інтенсивне використання житлової ділянки.

Враховуючи коефіцієнт застосованості землі, містобудівні планувальники та урядові органи можуть приймати рішення щодо оптимального використання території, раціонального землекористування та розвитку житлового сектору.

26. Від чого залежать соціально-економічні та екологічні показники забудови?

Соціально-економічні та екологічні показники забудови залежать від різних факторів.

Основні з них включають:

1. **Планування та дизайн:** Якість планування та дизайну має великий вплив на соціально-економічні та екологічні показники забудови. Інтелігентне планування, включаючи розташування функціональних зон, громадських просторів, транспортної інфраструктури та зелених зон, може сприяти ефективному використанню ресурсів та створенню комфортного середовища для мешканців.
2. **Енергоефективність:** Використання енергоефективних технологій та матеріалів у будівництві сприяє зниженню споживання енергії та викиду шкідливих речовин, що впливає на екологічні показники забудови. Крім того, енергоефективні будинки можуть знизити витрати на опалення та кондиціонування приміщень, що має позитивний вплив на соціально-економічні аспекти.
3. **Транспортна доступність:** Розташування житлових районів поруч з транспортними вузлами, публічним транспортом та важливими об'єктами інфраструктури може сприяти зменшенню залежності від автомобілів та зменшенню викидів шкідливих речовин. Це також забезпечує зручний доступ до робочих місць, освіти, медичних закладів та інших соціально-економічних об'єктів.
4. **Зелені зони та природне середовище:** Наявність зелених зон, парків, садів та рекреаційних об'єктів впливає на якість життя мешканців та забезпечує збереження екологічно здорового середовища. Наявність природних екосистем сприяє зменшенню викидів CO₂, покращує якість повітря та сприяє фізичному та

психологічному благополуччю населення.

5. Соціальна інфраструктура: Наявність соціальної інфраструктури, такої як школи, дитячі садки, медичні заклади, спортивні об'єкти, культурні центри та торгові центри, впливає на якість життя мешканців і забезпечує їхні соціальні потреби.

Ці фактори взаємодіють між собою та впливають на якість життя та сталість забудови. Врахування соціально-економічних та екологічних аспектів у плануванні та розвитку забудови допомагає створити гармонійне та стале середовище для мешканців міст.

27. Чим відрізняється центр сучасного міста від центрів до індустріальних, традиційних міст?

Центр сучасного міста відрізняється від центрів до індустріальних та традиційних міст в багатьох аспектах. Ось деякі основні відмінності:

1. Функціональність: Центр сучасного міста часто є багатофункціональним центром, де поєднуються різні види діяльності, такі як торгівля, бізнес, розваги, культура та житло. Він може включати в себе офісні будівлі, торгові центри, ресторани, готелі, театри, музеї та інші комерційні та культурні об'єкти.
2. Архітектура та дизайн: Центр сучасного міста часто має сучасну архітектуру та дизайн, який може включати в себе високі хмарочоси, витончені фасади, скляні споруди та інноваційні конструкції. Він може відображати сучасні тенденції у стилі та використанні матеріалів.
3. Транспортна інфраструктура: Центр сучасного міста має розвинену транспортну інфраструктуру, яка включає метро, автобусні маршрути, велосипедні доріжки та пішохідні зони. Він може бути орієнтований на створення зручних умов для пішоходів і велосипедистів, з мінімальною залежністю від автомобілів.
4. Розміщення бізнесу: Центр сучасного міста часто є важливим бізнес-центром зі сконцентрованою кількістю офісних приміщень та фінансових установ. Він може бути місцем для розташування штаб-квартир компаній, філій і бізнес-парків.
5. Інноваційність: Центр сучасного міста може відзначатися інноваційними рішеннями та новаторськими проектами. Він може привертати стартапи, технологічні компанії та

інші сучасні промислові галузі.

6. Зелені простори: Центр сучасного міста може бути орієнтованим на створення зелених просторів та розвиток екологічних ініціатив. Це можуть бути парки, сквери, вертикальні сади та інші природні елементи, які сприяють екологічній збалансованості.

Ці відмінності відображають сучасні тенденції у розвитку міст та їх адаптацію до змінюючихся потреб та вимог суспільства. Вони впливають на створення комфортного та привабливого середовища для життя, роботи, відпочинку та культурного розвитку.

28.Що таке система громадських центрів сучасного міста, і як вона виникла?

Система громадських центрів сучасного міста - це мережа розташованих у місті спеціалізованих приміщень із соціально-культурним, освітнім, розважальним та комерційним призначенням. Вони служать як місця зустрічей, взаємодії та розвитку громади.

Виникнення системи громадських центрів пов'язане з еволюцією сучасного міста і змінами у суспільному житті. Ось деякі фактори, що сприяли створенню такої системи:

1. Зростання населення та урбанізація: Розвиток міст та зростання населення призвели до збільшення потреб у соціально-культурних та освітніх послугах. Громадські центри стали відповіддю на ці потреби, надаючи місця для освіти, культурних заходів та комунікації.
2. Розвиток соціальних та культурних цінностей: Зміна цінностей у суспільстві, збільшення інтересу до культурного розвитку та самовдосконалення, зростання потреби у місцях для розваг та відпочинку сприяли створенню громадських центрів.
3. Зміна ролі міста: Міста перетворилися з виключно економічних центрів на місця збереження та розвитку культурного та соціального життя. Громадські центри стали осередками цього розвитку, забезпечуючи населенню доступ до різних культурних та освітніх можливостей.
4. Потреба у спільноті та соціальній взаємодії: Громадські центри створюють умови для зустрічей та взаємодії між людьми. Вони сприяють формуванню спільнот, забезпечують можливості для спілкування, обміну ідеями та взаємодопомоги.

З часом система громадських центрів сучасного міста стала невід'ємною складовою його інфраструктури. Вона виникла як відповідь на змінюючіся потреби та очікування мешканців міста щодо доступу до соціальних, культурних та освітніх послуг.

29. Які три групи архітектурних об'єктів належать до системи центрів міста?

Система центрів міста включає три основні групи архітектурних об'єктів:

1. Адміністративні та управлінські об'єкти: Це включає муніципальні будівлі, ратуші, адміністративні приміщення, установи влади та управління. Вони зазвичай розташовуються у центральних частинах міста і виконують функції управління, прийняття рішень та надання адміністративних послуг.
2. Комерційні та торгові об'єкти: Ця група включає магазини, бутики, ресторани, кафе, банки, готелі та інші приміщення комерційної діяльності. Вони часто зосереджені у центральних бізнес-районах або торгових кварталах міста і виконують функцію надання товарів та послуг мешканцям та відвідувачам.
3. Культурні та громадські об'єкти: Цю групу становлять музеї, галереї, театри, кінотеатри, бібліотеки, церкви, синагоги, парки, сквери та інші об'єкти культури та дозвілля. Вони створюють культурне та соціальне середовище для мешканців міста, пропонують розважальні, освітні та рекреаційні можливості.

Ці три групи об'єктів є важливими компонентами системи центрів міста, які доповнюють один одного та створюють різноманітне та збалансоване середовище для мешканців та відвідувачів.

30. Які головні функціональні зони центру міста?

Головні функціональні зони центру міста можуть варіюватися в залежності від конкретного міста та його розвитку, але основні зони, які зазвичай присутні в більшості міст, включають:

1. Комерційна зона: Це центральна зона міста, де розташовані торгові вулиці, магазини, ресторани, кафе, бутики та інші комерційні приміщення. Ця зона приваблює мешканців та відвідувачів міста для шопінгу, відпочинку та розваг.
2. Адміністративна зона: Це область, де зосереджені урядові будівлі, офіси, установи влади та управління. Вона може включати муніципальну раду, ратушу, суди та інші

адміністративні будівлі. Ця зона є центром влади та прийняття рішень у місті.

3. Культурна зона: Це область, де розташовані культурні історичні пам'ятки, музеї, галереї, театри, кінотеатри та інші об'єкти культури та мистецтва. Ця зона приваблює відвідувачів, які бажають насолодитися культурними подіями та виставками.

4. Рекреаційна зона: Це зона, де розташовані парки, сквери, громадські сади, прогулянкові алеї та інші місця відпочинку. Ця зона надає можливості для активного відпочинку, спорту, прогулянок та розваг.

5. Житлова зона: В околицях центральних функціональних зон можуть розташовуватися житлові райони. Це місце проживання мешканців міста, які мають доступ до центральних зон та їх послуг.

Ці головні функціональні зони утворюють основу центру міста і визначають його характер та атмосферу. Вони створюють різноманітні можливості для мешканців та відвідувачів міста, сприяючи розвитку економіки, культури та соціального життя.